

LINDSAY GALVIN

Barátom, az
OKTÓPUSZ

manó könyvek

*Mamának és Papának,
a dalnak és a tengernek*

BEVEZETÉS

Alfonso fájó szívvel nézett vissza az elmosódó Ma-deirára, amint a sziget a horizont alá süllyedt. Hamarosan a nap is lenyugodott.

– Itt fogjuk kezdeni, jóember – mondta *senhor* Bickerstaff, az angol úriember. Sötétpiros selyem zsebkendővel törölgette a homlokát, bár az este kezdett hűvösödni.

Alfonso apja leengedte a vitorlákat, és a hajó kis hullámot vetett, ahogy veszített a sebességéből. Bickerstaff hangosan ismételte a parancsot.

– *Aqui, aqui. Compreendo?*

Alfonso visszafogta a mosolygását az angol erőlte-

tett portugáljának hallatán, de a bátyja megrovóan nézett rá. Az *estrangerio* nagyon jól fizetett.

Az apja bólított:

– *Compreendo, senhor.*

Leengedte a hálót, erre az a vízbe süllyedt.

– Mélyebbre, ember, én valami olyat akarok, amit még senki sem látott. *Profundo!*

Tágra nyitott és kidülledt szemmel körözött az ujjával, mintegy mutatva a halásznak a csörlő forгатását.

Az apja intésére Alfonso meghúzta a kötelet, mire a vitorlák csak egy leheletnyi szelet fogtak, és a hajó oldalazva megindult előre, maga után húzva a mélyben a hálót. Ha az angol úriember a pénzét arra akarja vesztegetni, hogy éjszaka üres vizeken cirkáljon, legyen az az ő dolga.

A hajó hirtelen olyan elképesztően az oldalára dőlt, hogy néhány pillanatig szinte meg lehetett érinteni a víz felszínét, és meg kellett kapaszkodniuk valamiben, hogy el ne essenek. Bickerstaff riadtan felkiáltott.

Biztosan egy hatalmas halra jra találtak. Alfonso odaugrott, hogy leengedje a vitorlákat, miközben a bátyja és az apja fölfelé tekerte a csörlőt.

Ez valami komoly fogás...

De Alfonso az első pillanatban nem vergődő, ezüstös halak tömegét látta.

A duzzadt hálóban a tengernél sötétebb és tömörebb valami volt. Valami óriási.

Nem mélytengerinek látszó hal, olyan hatalmas, hogy elég volna az egész falut jól lakatni.

Nem cápa, nem delfin, sem egy fiatal bálna.

Alfonso hallotta, hogy az apja levegőért kapkod:

– *O meu Deus!*

A bátyja káromkodott. Bickerstaff egyik parancsot a másik után adta, de ő sem tudta, hogy mit kellene tenni. A fejét forgatta, és próbálta felfogni, hogy mi történik.

Amikor a háló a felszínig emelkedett, valami ki nyúlt belőle. Valami hosszú. Angolna? A bőre olyan sima, hogy akár az is lehetne, de ahhoz túl nagy. Sokkal, sokkal nagyobb.

Az apja azt mondta a bátyjának, hogy hagyja rá a csörlőt, és lassan húzta felfelé a kötelet.

A bátyja felhördült:

– *Polvo!* Engedje vissza, ez...

– Nem! – kiáltotta Bickerstaff ugrándozva. – *Ez az!* Egy hatalmas octopoda. Tökéletes lesz.

Alfonso bátyja a fejét rázta, és keresztet vetett.

– *Não.* Polvo, senhor, ördöghal. Túl nagy, túl nagy.

A hajó úgy hátrabillent, hogy a víz végigmosta a fedélzetet, és Alfonso apja dörmögött valamit a bátyjának.

Érthetetlen az egész. Az ördöghalak kicsi, óvatosan lépegető lények, akik vékony lábaikkal a fejük körül korallrésekben rejtőznek, a part menti sekély vízben.

Ez a teremtmény ezerszer nagyobb volt.

– Olyan, mint egy csendes-óceáni óriás *Enteroctopus dofleini*, de azok szokásos élőhelyétől mi itt ezer mérföldekre...

A bátyja segített Bickerstaffnak előgurítani egy akkora hordót, hogy amikor a talpára állították, magasabb volt, mint ő maga. A hajó recseget-ropogott és rázkódott a polip kapálózása miatt. A nyitott hordó felett lógva egyre több karját nyújtotta ki a hálóból, jövendő börtönének falát vizsgálgatva. Alfonso látta a holdfényben a halvány tapadókorongokat a hevesen mozgó, ezüstös karokon.

Most Alfonso vetett keresztet, amikor az állatot végül a hordóba ejtették, és a hajó megrengett. A polip összehúzta magát, és akkor Bickerstaff meg az apja rátették a hordófedelelet, amit a bátyja leszögezett, kalapácsának olyan lendületével, mintha a pokol száját zárta volna le.

Bickerstaff a kezét dörzsölte.

– Ez a szörnyeteg nagyszerű lesz nekem.

*...egy akvárium polip nélkül olyan,
mint egy szilvapuding szilva nélkül...*

Henry Lee: *A polip, avagy az „ördöghal”
a képzeletben és a valóságban*

1875

AZ ELSŐ
SZÍV

1. FEJEZET

A ceruzavonalak elmosódnak, a szemem ég a fáradtságtól. Anyám hangja olyan tompa, mintha a másik szobából jönne. Gyertyafénynél dolgoztunk, egy tálcán néhány morzsányi gyömbéres sütemény és a mézzel-konyakkal ízesített esti tejadagom maradványa. Olyan meghitt volt együtt dolgozni az ő függönyös ágyában, most mégis arra gondoltam, hogy jobb lenne az íróasztalnál folytatni, ahol könnyebb volna ébren maradni.

– No, éppen ideje, hogy befejezd – mondta anya –, mára elég lesz ennyi, szívecském. Még a hajadat se csináltuk meg.

Kihámozta magát a takarókból, és puha léptekkel az öltözőasztalhoz ment, hogy összeszedje a hajcsavaráshoz használt rongycsíkokat.

Megráztam a fejemet, hogy megszabaduljak az álmoságtól, és szemügyre vettem a vázlatomat. Elégedett voltam az új kalaptervvel. Anya azt mondta, hogy a fátyolszövet szalagok oldalsó hurkai harmonizálni fognak a tarkórészt teljesen beborító selyem bazsarózsával. Pontosan erre törekedtem, jóllehet, nem mondtam így ki. Anyának remek a meglátása, és én boldog vagyok, hogy olyan jó tanárom volt, mint ő. Ezért vált a Fyfe Kalapszalon olyan kedvelté a divat világában. Rámosolyogtam.

– Milyen szín lenne jó? – kérdeztem, és előrehajoltam, ahogy fürge ujjaival felcsavarta hosszú hajamat.

– Mondd, kit képzeltél el, ki fogja viselni a kalapot, írd le nekem.

Lehunytam a szemem.

– Egy friss házast, aki a Hyde Parkban sétál a férjével...

– Ó, nem. Attól tartok, hogy ez a fazon nagyon... drága lesz. Túl sok a fiatal feleségek többségének.

Várta, hogy folytassam. Lélegzet-visszafojtva igyekeztem. Az volt az igazság, hogy én színeket és vonalakat láttam, és nem jövőbeni vásárlókat. Úgy éreztem, mintha a fejem vattával volna kitömve. De eleget hallottam társasági hölgyeket olyan alkalmak-

ról beszélni, amikor hosszasan nézegettek egy-egy Fyfe-féle modellt, hogy össze tudjak hozni egy értelmes feleletet.

– Lehetne egy előkelő hölgyé az első unokájának a keresztelőjén – mondtam –, aki azonban magát még fiatalnak tartja.

Anya nevetett.

– Igen, igen, ők mind szeretik életerős fiatalnak gondolni magukat – mondta, és hideg ujjával az utolsó tincset csavarta be a fejem tetején. – Nem túl szoros?

Fejemet rázva mutattam, hogy nem, s a felcsavart fürtök ide-oda lengtek. Homlokon csókolt. Elnyomtam egy ásítást.

– A színe? – tért rá vissza anya.

Emlékeztem, hogy drágát mondott.

– Párizsi zöld?

– Igen. A hátsó rész és a virág párizsi zöld, a szalagok pedig sárgászöldek.

– Akkor nekünk legalább egy grófkisasszony vevő kell – mondtam.

– Remélem, hogy az is lesz – mondta, és neveltünk.

Anya elegánsabb vevőkre számított, amióta a Grosvenor Square-re költöztünk, fél évvel ezelőtt. Tudtam, hogy a bolt és a lakás sokba került, anya azonban ambiciózus volt. Fel akarta venni a versenyt a híres párizsi kalaposnővel, Caroline Reboux-val.

Hirtelen olyan fáradtság tört rám, hogy ellenkezés nélkül hagytam, hogy meleg ágyából átkísérjen a magaméba, amely a bolt feletti, első emeleti lakásunk utcai oldalánál állt. Éppen az ablakom alatt lógott a cégfelirat: *Mrs. Rosamund Fyfe és Leánya.*

Anya bebugyolált a takaróba, és ellenőrizte, hogy az ablak résnyire nyitva legyen, s egy kis levegő bejöhessen. Pillanatok múlva zöldselyem-kábulatban aludtam.